

og fremmest Købmand Villing og hans Kone. De havde ikke turdet udsætte sig for deres „hellige“ Kunders Mis-hag og var derfor bleven hjemme, skønt det særligt for Hr. Villing ingenlunde havde været let at give Afkald paa en Lejlighed til at repræsentere og være højtidelig og tale bevægede Ord om Døden, Skæbnen, Livets forunderlige Omskiftelser o. s. v. Det vindskibelige Ægtepar havde forøvrig atter faaet en travl og gylden Periode. Villings standhaftige Tro paa Faguddannelsens Overlegenhed og endelige Sejr var ikke bleven gjort tilskamme. Under de sidste Aars stærke Optagethed af allehaande aandelige Spørgsmaal havde Menigheden hverken haft tilstrækkelig Sans eller Lejlighed til med nogen Energi at opretholde den „Forbrugsforening“, som Væver Hansen i sin Tid havde grundlagt til Styrkelse af Menigmands Selvstændighed, og Villings lille Butik var derfor atter bleven det sædvanlige Samlingssted, der fra Morgenstunden stod fuldt af købslaaende Folk, og hvor de Vejlbys Bønder mindst en Gang om Dagen søgte hen for at fordrive en ledig Time med Bysnak og Tobak.

Af Emanuels Familie var kun Fru Betty og hans Broder Garderofficeren tilstede, den sidste civil. Den gamle Etatsraad havde ikke vovet at udsætte sig for Rejsens Besværligheder. Han var meget svag og nedbøjet, og man ventede ikke, at han levede Vinteren over.

Det var Emanuels eget Ønske, som man opfyldte ved at stede ham til Hvile paa Skibberup Kirkegaard omkring den ensomme Næsse-Kirke. Han havde saa ofte talt om sin Kærlighed til dette øde, forladte Sted med den frie Udsigt over Fjorden, — talt om, hvor dejligt det maatte være engang at sove der ved „Guttens“ Side, omgivet af den dybe, højtidsfulde Stillehed, som kun Bølgebruset og Maageskrigene gennembrød. Endnu under sin Sygdom havde han bestandig fantaseret om den gamle Kirke, hvortil saa mange af hans Livs lykkeligste Minder knyttede sig. I sine lyse